

Klavírní kurzy v Písku – červenec 2012

Letošní Klavírní kurz, který se pro nás stal již tradičním zahájením prázdnin (byli jsme už počtvrté) jsme „pendlovali“ mezi Pískem a Hlubokou nad Vltavou, kde jsme „odpremiérovali“ muzikál Casanova na hudbu Zdeňka Bartáka. Po řadě rolí, které jsem si zahrála či zazpívala jak na pražských scénách (např. Hudební divadlo Karlín, Státní opera v Praze, Divadlo pod Palmovkou, Divadlo Na Fidlovačce, tak i v zahraničí v Kanadě, Německu či Japonsku), jsem přijala nabídku hrát pod širým nebem i vzhledem k tomu, že jsem si konečně poprvé chtěla zahrát na jednom jevišti společně se svým synem Filipem Antoniem. Ten už na jevištích i ve filmu není žádným nováčkem. Blízko mu jsou pražské scény divadel Broadway, Kalich, Goja Music Hall a vidět jste ho mohli třeba i ve filmech Líbáš jako bůh, Líbáš jako ďábel, Muži v naději nebo ve filmu Ve stínu po boku Ivana Trojana, který dokonce míří za oceán ke komisi udílející Oskary. Filip nastudoval roli malého Casanova a já hraběnku Karolínu z Dubna. Byla to světová premiéra a povedla se opravdu velkolepě.

A z hlediska světové úrovně a perspektivy bych stejně tak ráda pohlédla i právě na klavírní kurzy v Písku. Víte, už jen vysoké číslo v záhlaví klavírních kurzů = 26. ročník je číslem obdivuhodným a dává tušit výjimečnost a punc ryzí preciznosti, která se už dnes často nevidí a ani bohužel nenosí.

Možná se ptáte, proč jsou klavírní kurzy tak cenné?

Víte, do Písku jezdí stále noví a noví účastníci, až po frekventanty, kteří se neustále vracejí. Věřte, že je to jen a jen tím, že jim mají kurzy každoročně co nového nabídnout. Jako kdyby jste v pravý čas uslyšeli to správné slovo a kráčíte dál, vzhůru. Vše je také umocněno již vzniklou tradicí. A jak známo, kvalita se umocňuje léty a tyto klavírní kurzy jsou v českém prostředí nejstarší. Fantastické zázemí školy a také celková múzická atmosféra města Písku, které tyto kurzy zaštiťuje, jsou ale zázemím, které stále vyhledávají i ti, kteří už dávno stojí na světových jevištích a „prknech“ – chcete-li jmenovitě – Miroslav Sekera, Pavel Voráček, Jan Bartoš a další. Dalším fenoménem, který kurzy nabízejí, je fenomén rozrůstající se sledovanosti a návštěvnosti velmi kvalitních pedagogů z celé republiky. Přístup k mladým umělcům a metodika má totiž absolutní punc výjimečnosti a to hodnotím z pohledu vlastní pedagogické činnosti a zkušeností, které jsem nabyla na kurzech jak v Mnichově či dalekém Japonsku. V neposlední řadě kurzy významně obohacují celkové kulturní dění počátku prázdnin (tradičně se kurzy konají prvních 10–11 dní v červenci) v Jihočeském kraji a mají tudíž i svůj neochvějný význam i pro celý region. Zájem o koncerty přivádí posluchače jak z blízkého okolí, tak z míst, odkud pocházejí samotní účastníci klavírních kurzů. Letos ale dokonce přivedl i umělce působící jak v představeních na Hluboké nad Vltavou, tak i umělce z Plzně či Českého Krumlova. Můžeme tedy bezpochyby pocítit, že klavírní kurzy významně přispívají k obohacení kulturního léta. Dále pak tyto klavírní kurzy dají jak aktivnímu či pasivnímu účastníkovi, ale i pedagogům, nahlédnout, jak vysoká může být kvalita jejich výkonu. Jak vysoká může být kvalita jejich vzdělání. A kvalita vzdělání by přece stále měla držet prvenství. Nahlédnout můžete do kterékoli hodiny ať už naprostého začátečníka nebo již velmi zkušeného, ostříleného hráče. Vše, co si účastníci přinášejí z lekcí u Prof. Martina Ballýho či Prof. Jany Korbelové vzápětí přinášejí na pódium do kaple Svaté Trojice či do velkého sálu písecké hudební školy. Výkony malých i velkých umělců jsou obdivuhodné a nebojím se ani slova zázračné. Dovolte mi malé přirovnání. Tyto kurzy velmi

podobně na české úrovni zachycují to, co podával Leonard Bernstein ve svých fenomenálních výkladech skladeb, koncertů, symfonií...

Metodika dnes a metodika před lety, kdy jsem do hudební školy chodila já, prodělala úžasný rozvoj. Avšak poselství paní Prof. Janžurové je perlou ve způsobu podání. První výchova se přece děje skrze múzy a i kdyby se vaše dítě nestalo fenomenálním klavíristou, věřte, že se celý život bude k hudbě vracet a vyhledávat ji. Pani Prof. Janžurová si snad nemohla přát lepší posly svého úsilí. Už pouhé setkání s Prof. Ballým či Prof. Korbelovou vede ke kultivovanosti v projevu a chování a také k cestě směřující k vyšším hodnotám a morální zodpovědnosti. Svůj život zasvětili hudbě a třeba i Vám, když budete chtít.

Dovolte mi zmínit se o osobním pocitu, který mi nabídl pan Prof. Ballý v okamžiku, kdy začal pracovat s jedním ze svých žáků. Připadala jsem si jako kdysi, když jsem se schovávala v šálách Národního divadla a pozorovala pana Kemra či pana Lukavského, bohužel dnes už mnoho studentů v zákulisí nevidám. Krásná dikce a půvab významu každého slova s fantastickým temporytmem vytvářející jednotu, harmonii, ale i opojný pocit výjimečné přítomnosti okamžiku, který máte možnost sdílet a pocítit. A obdobný pocit máte, když vkročíte do skvostných lekcí či přednášek Prof. Martina Ballýho. Má vtip, nadhled, ale hlavně fascinující nejen hudební přehled a veškeré své vědomosti podává na zlatém podnose velmi přehledně a srozumitelně. Laik si lebedí a odborník jásá! Pojd' a pracuj. Je ti dána příležitost vnímat a dosahovat hranic dokonalosti, stoupat, toužit po skvostech, které jsou ukryty v kompozicích naší české i světové tvorby. Buď citlivý, otevřeně naslouchej, rozeznávej zdánlivě nepatrné nuance, buď pohlcen hudbou, probud' své emoce, z hluboka dýchej a stan se svébytnou osobností.

Přála bych Vám každému ze srdce ten opojný pocit a okamžité zapálení pro hudbu, které zas dokáže paní Prof. Korbelová probudit v každém, kdo vstoupí do její hodiny. Dodnes mě fascinuje ten způsob „návnady“, na kterou se nadšeně chytí každé jen trochu vnímavé děcko a každý jen trochu vnímavý rodič se okamžitě chopí tužky a papíru, aby všechno co jen může, zaznamenal a do další hodiny udržel v živé paměti, v živém pocitu. Víte, pochopila jsem velmi záhy, že Filip touží po hudbě a chce prozkoumat všechny cestičky, které mu paní Prof. otevírá. Ale všechny ty malé pěšinky musím projít i já a velmi důsledně opatrovat a uchovávat krásné „obrázky“, které spolu v hodině s paní Prof. na každé klávěse vymalují.

Dnes je vše tak zrychlené, „civilní“ ve snaze po přirozenosti... Ale přece jedině přesná a zřetelná výslovnost, obsahově čistá intonace herce je zárukou srozumitelnosti a pravdivého sdělení. A teprve pak, po zvládnutí artikulace, přirozeného pohybu i projevu můžeme dosáhnout ať už pathosu či zmíněného civilního projevu, který je ale zbaven všech „šumů“ a podivných slovních blafů/blamáží. A stejně tak je tomu i s hudbou. Každý tón ve skladbě má svůj význam, délku, jas, zpěvnost, krásu v harmonii... přesný rytmus... výraz. I toto vše je přesná artikulace, kterou musí v případě klavíru zvládnout dětské prstíky. A přitom hra musí zůstat stále zábavou. A tak i vy rodiče buďte při cvičení hraví, vynalézaví a vaše dítě Vás bude milovat.

Veškeré zázemí nacházejí tyto skvostné kurzy v kouzelném prostředí písecké základní umělecké školy a podporou i oporou je zejména obětavý organizační tým v čele s ředitelstvím této školy. Opravdu světovou úroveň mají každoročně překrásné koncerty v kapli Sv. Trojice – letos s Pavlem Voráčkem a Petrem Feldmannem. Tento koncert nás zasáhl svou brilancí a obdivuhodnou osobní investicí obou interpretů. „Krása a pravdivosti skladby nevěříme, dokud

mráz po zádech nejde, dokud nezapomeneme dýchat“ – dýchat jsme zapomněli a pocit blaha se rozléval v každém z nás posluchačů.

Velké dojetí a úžas přinesl i závěrečný koncert účastníků kurzů. Co dokáží ti nejmladší s obrovskou radostí se svými skladbičkami rozhodně není běžné a pozná to i laik, který se do nich zaposlouchá. Ti starší a zkušenější pak s úsměvem přinášejí na podium skladby často technicky velmi náročné, které po desetidenním kurzu znějí tak lehce, že i Vy sami máte pocit, že si sednete ke klavíru a stejnou skladbu zvládnete hravě zahrát. A v tom tkví právě kouzlo těchto kurzů. Naprosto skokově děláte velké technické i přednesové pokroky, které na podiu působí velmi lehce a přirozeně. Tito pedagogové opravdu vychovávají umělce, kteří pevně stojí na světových pódiích a podávají fenomenální výkony.

Věřte, že na hudbu nikdy není pozdě. S věkem se jen možná mění chuť a řada z nás ke kráse klasické hudby dospěje až později, ale věřte mi, že „bigbit“ objevíte ve Vivaldim stejně tak, jako v Bachovi a s úžasem začnete naslouchat – těm velkým zvonům, i té nádheře skladbiček, které jsou pro každé dítě symfonií.

S muzikou není život lehký, ale je krásný. Někdy je to práce mnoha generací, jako tomu je i u nás. Už moje babička jako malá holka docházela se svými sestrami na hodiny klavíru. K hudbě je vedli oba rodiče. Ona sama pak se mnou i mou sestrou jezdila třikrát týdně do Kühnova dětského sboru, do divadel, ve kterých jsme zpívali dětské role, na klavír, do baletu. Po letech mi pak vyprávěla dotaz sousedky, která nás vídala tak často na cestách do centra Prahy „a vyplatí se Vám to vůbec, takhle se s těma holkama babrat?“ Ach Ano. Je to běh na dlouhou trať, pro někoho na velmi dlouhou – nedohlednou, ale přináší potěšení a životní štěstí, které je hmatatelné. A také je pravda, že důslednost musí být hlavně ve Vás. Malé dítě potřebuje vaši maximální podporu a vedení. Samo se svou touhou nic nezmuže. Já jsem díky velké rodinné podpoře divadlu a hudbě propadla natolik, že se staly i mou obživou. A jak se zdá, vše se přelévá a nabývá další, vyšší kvality i u Filipa, který jakoby posbíral vše právě i od svých prapředků a žije hudbou a uměním. Touží se stát hudebním skladatelem či režisérem. Dnes je mu osm a věřím, že jeho touha je ryzí, opravdová. Já sama poprvé vyslovila touhu stát se zpěvačkou už ve čtyřech letech a vidíte – stalo se. A tak na otázku paní sousedky, zda se nám to vyplatilo, mohu odpovědět jen jediné. Pociťuji velký pocit štěstí sdílet s Filipem každý krůček kupředu, který se děje díky zmíněným profesorům a věřím, že i pro ostatní lidi platí, že vedle takových dětí / lidí je radost žít.

Když zaboříte prsty do písku, máte velmi konkrétní vjem a při několikátém ponoření prstů začnete cítit už každé zrnko a stanete se citlivějšími a vnímavějšími k nejjemnějším nuancím struktury zrníček, která Vám protékají mezi prsty. Když zaboříte prsty do klavíru v Písku, okamžitě vás pohltí otevřená náruč vědomostí, zkušeností, profesionality i obrovské pokory dvou báječných pedagogů – pana Prof. Martina Ballýho a paní Prof. Jany Korbelové.

S úctou a obrovským obdivem k těmto profesorům Dita Hořínková.